

Sprawa C-710/23**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

22 listopada 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Nejvyšší správní soud (Republika Czeska)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

1 listopada 2023 r.

Strona skarżąca:

Mgr. L.H.

Strona przeciwna:

Ministerstvo zdravotnictví

Przedmiot postępowania głównego

Postępowanie główne dotyczy skargi kasacyjnej złożonej przez Ministerstvo zdravotnictví (ministerstwo zdrowia, Republika Czeska) (zwanego dalej „stroną przeciwną”) od wyroku Městský soud v Praze (sądu miejskiego w Pradze, Republika Czeska) (zwanego dalej „sądem miejskim”), którym to wyrokiem uchylono decyzję strony przeciwnej oraz decyzję ministr zdravotnictví (ministra zdrowia, Republika Czeska) w sprawie prawa do informacji, na które powoływała się strona skarżąca.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 TFUE dotyczy tego, czy w przypadku przekazania informacji o działalności osoby prawnej, które obejmują również dane osoby fizycznej, mamy do czynienia z przetwarzaniem danych osobowych wyłącznie osób prawnych, czy też i osób

fizycznych, oraz czy w przypadku przyjęcia, że chodzi także o przetwarzanie danych osobowych osób fizycznych, można uzależnić przekazanie informacji od spełnienia wymogów wykraczających poza ramy prawne rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1, zwanego dalej „RODO”).

Pytania prejudycjalne

1) Czy udostępnienie imienia, nazwiska, podpisu i danych kontaktowych osoby fizycznej będącej członkiem zarządu bądź przedstawicielem osoby prawnej, które ma miejsce wyłącznie w celu identyfikacji (osoby uprawnionej do działania w imieniu danej) osoby prawnej, stanowi przetwarzanie „danych osobowych” osoby fizycznej w rozumieniu art. 4 pkt 1 RODO, a tym samym wchodzi w zakres stosowania RODO?

2) Czy prawo krajowe, w tym utrwalone orzecznictwo sądowe, może uzależnić stosowanie rozporządzenia Unii mającego bezpośrednie zastosowanie, a konkretnie art. 6 ust. 1 lit. c) lub, w stosownym przypadku, lit. e) RODO, przez organ administracyjny od spełnienia dalszych warunków, które nie wynikają z treści samego rozporządzenia, ale które faktycznie rozszerzają poziom ochrony osoby, której dane osobowe dotyczą, a konkretnie warunku w postaci ciążącego na organie publicznym obowiązku uprzedniego poinformowania osoby, której dane dotyczą, o złożeniu wniosku o przekazanie jej danych osobowych osobie trzeciej?

Przywołane przepisy prawa Unii

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), zwane dalej „RODO”, motyw 14 zdanie drugie, art. 4 pkt 1, art. 6 ust. 1 lit. a), c) i e)

Przywołane przepisy prawa krajowego

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (ustawa nr 106/1999 o swobodnym dostępie do informacji) (zwana dalej „ustawą nr 106/99”), § 2 ust. 1 (podmioty zobowiązane), § 3 (obowiązek przekazania informacji).

Paragraf 8a ust. 1 stanowi: „Podmiot zobowiązany przekazuje informacje dotyczące dóbr osobistych, przejawów działalności osobistej i cech

umożliwiających identyfikację danej osoby oraz prywatności osoby fizycznej, jak również dane osobowe wyłącznie zgodnie z przepisami prawa regulującymi ich ochronę”.

Paragraf 8a ust. 2 stanowi: „Podmiot zobowiązany przekazuje dane osobowe osoby publicznej, urzędnika lub pracownika administracji publicznej, które wskazują na ich działalność publiczną lub służbową bądź na pełnioną przez nich funkcję lub zajmowane stanowisko pracy”.

Zwięzłe przedstawienie okoliczności faktycznych i argumenty stron w postępowaniu głównym

- 1 Strona skarżąca zażądała od strony przeciwnej, jako podmiotu zobowiązanego, przekazania następujących informacji zgodnie z ustawą nr 106/99: i) umów sprzedaży testów służących do weryfikacji występowania choroby SARS-CoV-2 u osoby badanej, które zostały zawarte przez podmiot zobowiązany, oraz ii) certyfikatu produktu (testu) uzyskanego przez podmiot zobowiązany, wykazującego dopuszczalność wykorzystania tego testu na terytorium Unii Europejskiej, ewentualnie Republiki Czeskiej, w celu weryfikacji występowania choroby SARS-CoV-2 u osoby badanej. Strona skarżąca wniosła o przekazanie informacji w zakresie identyfikacji i podpisu osób, które wystawiły poszczególne certyfikaty.
- 2 Strona przeciwna postanowiła oddalić ów wniosek w części. Strona przeciwna wprawdzie dostarczyła stronie skarżącej żądane certyfikaty, jednak zaczerniła znajdujące się na nich dane osoby (fizycznej), która podpisała certyfikaty w imieniu osoby prawnej. Konkretnie zaczerniono następujące informacje: imię, nazwisko, podpis, funkcję pełnioną w ramach danej osoby prawnej, a w przypadku kilku certyfikatów również kontaktowe adresy e-mail, numery telefonów oraz, w niektórych przypadkach, adresy stron internetowych spółki, która wystawiła certyfikat (zwane dalej „zaczernionymi informacjami”). Rzeczne dane zostały zaczernione ze względu na ochronę danych osobowych osób fizycznych, które zostały wskazane na przedmiotowych certyfikatach jako osoby działające w imieniu odpowiednich osób prawnych.
- 3 Strona skarżąca wniosła środek odwoławczy od przywołanej decyzji do ministra zdrowia, który decyzją z dnia 15 września 2020 r. utrzymał w mocy decyzję strony przeciwnej.
- 4 Sąd miejski uchylił zarówno decyzję strony przeciwnej, jak i decyzję ministra zdrowia. Sąd stwierdził, że wprawdzie zaczernione dane stanowią dane osobowe w rozumieniu art. 4 pkt 1 RODO umożliwiające identyfikację osoby fizycznej w rozumieniu powołanego przepisu RODO, jednak nie zgodził się z wnioskiem, do którego doszła strona przeciwna, że nie zachodzi żaden z przypadków zgodności z prawem przetwarzania danych osobowych osób, których dane dotyczą, zgodnie z art. 6 ust. 1 RODO. Sąd wziął pod uwagę, że organy administracyjne nie próbowały skontaktować się z zainteresowanymi osobami,

których dane dotyczą, w sprawie przekazania ich danych osobowych stronie skarżącej. W tym względzie sąd odwołał się do orzecznictwa sądu odsyłającego dotyczącego przekazywania informacji zgodnie z ustawą nr 166/99, z którego to orzecznictwa wynika i) obowiązek powiadomienia przez organy administracyjne, bez zbędnej zwłoki, osoby, której dane dotyczą, o tym, że podmiot zobowiązany zamierza przekazać informacje na jej temat osobie trzeciej, oraz ii) prawo osób potencjalnie zainteresowanych do zajęcia stanowiska w sprawie takiego przekazania informacji. Podmiot zobowiązany powinien bowiem wziąć pod uwagę stanowisko osób zainteresowanych i wyciągnąć z niego wnioski wpływające na dalsze działania.

- 5 Sąd miejski wskazał dalej, że strona przeciwna oparła swój wyżej przedstawiony wniosek na niewystarczających ustaleniach faktycznych. W ocenie sądu odmowa przekazania stronie skarżącej przedmiotowych danych przez organy administracji może stanowić uchybienie proceduralne, które może mieć wpływ na zgodność z prawem wydanych przez nie decyzji. Ponadto strona przeciwna nie ustaliła stanowiska żadnej z osób, co do których odmówiła stronie skarżącej przekazania ich danych osobowych, w kwestii przekazania tych danych stronie skarżącej, a zatem nie mogła nawet uzyskać zgody zainteresowanych podmiotów na takie przekazanie zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) RODO; jednocześnie strona przeciwna nie przyznała tym osobom statusu uczestników postępowania zgodnie z § 27 ust. 2 správní řád (kodeksu postępowania administracyjnego).
- 6 Strona przeciwna uważa za błędny pogląd sądu miejskiego co do tego, że osoby, których dane dotyczą, muszą być uczestnikami krajowego postępowania administracyjnego. Jej zdaniem organ administracyjny może wprawdzie powiadomić osobę, której dane dotyczą, jeżeli uzna to za stosowne, jednakże nie chodzi tu o udział w postępowaniu przed organem administracyjnym, ani nawet w inny sposób niż bezpośredni. Zdaniem strony przeciwnej decyzja organu administracyjnego o nieskorzystaniu z takiej możliwości powiadomienia osoby, której dane dotyczą, nie może więc powodować wady proceduralnej jego decyzji administracyjnej.
- 7 Strona przeciwna wskazuje dodatkowo w tym zakresie, że w niniejszej sprawie osoby, których dane dotyczą (tj. osoby fizyczne, których dane zostały zaczerpnięte na certyfikatach), prowadzą działalność na terytorium Chińskiej Republiki Ludowej oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, gdzie są zarejestrowane osoby prawne, które wydały certyfikaty, oraz że strona przeciwna nie dysponuje danymi kontaktowymi tych osób fizycznych. Zdaniem strony przeciwnej wymóg powiadomienia takich osób jest zatem praktycznie niemożliwy do spełnienia. Gdyby osoby fizyczne, których dane dotyczą, miały być ponadto uczestnikami postępowania w sprawie przekazania danych osobowych, czy to bezpośrednio, czy też w inny sposób, to wydaje się, że organ administracyjny musiałby również doręczyć im zaskarżoną decyzję, co jest niewykonalne z uwagi na brak informacji o ich miejscu zamieszkania za granicą.

- 8 Strona skarżąca twierdzi, że nie traktowała zaczernionych danych osoby fizycznej działającej w ramach osoby prawnej jako danych osobowych osoby fizycznej. Powołuje się przy tym na motyw 14 RODO, który wyłącza z zakresu stosowania tego rozporządzenia „przetwarzanie danych osobowych dotyczących osób prawnych”. Okoliczność, że osoba fizyczna uprawniona do działania w imieniu osoby prawnej podpisuje w jej imieniu certyfikat, nie może zostać uznana za przejaw działalności osobistej osoby fizycznej.

Zwięzłe przedstawienie przyczyn wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym i analiza pytań prejudycjalnych

- 9 Pierwsze pytanie prejudycjalne dotyczy wyznaczenia granicy między „danymi osobowymi osób fizycznych”, tj. osób, których dane dotyczą, zgodnie z art. 4 pkt 1 RODO, do których rozporządzenie ma zastosowanie po spełnieniu innych warunków, a „danymi osobowymi dotyczącymi osób prawnych”, które natomiast są wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia zgodnie z motywem 14 RODO. Celem wniosku o przekazanie informacji nie było uzyskanie danych osoby fizycznej, lecz jedynie weryfikacja działań osoby prawnej, w imieniu której działa określona osoba fizyczna.
- 10 Sąd odsyłający wskazuje, że biorąc pod uwagę sens i cel wniosku o przekazanie informacji oraz rodzaj danych ujawnionych w niniejszej sprawie, można by uznać, że zaczernione dane są danymi dotyczącymi osoby prawnej. Taka sytuacja nie byłaby wówczas objęta przedmiotowym zakresem stosowania RODO, ponieważ żądane są tylko dane dotyczące osoby prawnej, a to w ramach żądania przekazania informacji, które odnosi się wyłącznie do działalności osoby prawnej. Imię, nazwisko i funkcję pełnioną przez określoną osobę fizyczną uprawnioną do działania w imieniu osoby prawnej należałoby zatem logicznie postrzegać jako „dane kontaktowe” osoby prawnej w rozumieniu motywu 14 zdanie drugie RODO.
- 11 Sąd odsyłający jest jednak również świadomy występowania następujących okoliczności:
- 12 Po pierwsze, w orzecznictwie Trybunału konsekwentnie podkreśla się, że fundamentem RODO jest zapewnienie skutecznej i pełnej ochrony podstawowych praw i wolności osób fizycznych, w szczególności prawa do prywatności w zakresie przetwarzania danych osobowych¹. W związku z tym kluczowe pojęcia RODO, np. „dane osobowe”, „przetwarzanie” i „administrator”, należy wyklądać bardzo szeroko². Należy wspomnieć również o wyroku z dnia

¹ Zobacz wyroki: z dnia 13 maja 2014 r., Google Spain i Google, C-131/12, EU:C:2014:317, pkt 53 (zwany dalej „wyrokiem Google”), a także z dnia 27 września 2017 r., Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, pkt 38.

² Zobacz wyroki: Google, pkt 34, a także z dnia 5 czerwca 2018 r., Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein, C-210/16, EU:C:2018:388, pkt 28.

20 grudnia 2017 r., Nowak³, w którym Trybunał doszedł do wniosku, że „danymi osobowymi” są również pisemne odpowiedzi udzielone przez osobę przystępującą do egzaminu zawodowego i ewentualne naniesione przez egzaminatora komentarze odnoszące się do tych odpowiedzi. Wyraźnie widać więc, że wykładnia pojęcia „danych osobowych” na potrzeby określenia zakresu stosowania RODO jest bardzo szeroka.

- 13 Po drugie, wprawdzie wydaje się, że zdanie drugie motywu 14 RODO negatywnie definiuje zakres stosowania tego rozporządzenia, zwłaszcza w kontekście art. 4 pkt 1 RODO, jednak przywołany motyw nie został szczególnie uwzględniony ani przy określeniu granic przedmiotowego zakresu stosowania w art. 2 RODO, ani w definicjach zawartych w art. 4 RODO, ani też w innych (prawnie wiążących) przepisach tego rozporządzenia. Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika przy tym, że motywy aktów prawodawczych Unii mogą doprecyzowywać określoną wykładnię wiążącego przepisu danego aktu lub nadawać kierunek tej wykładni, ale nie mają własnej mocy normatywnej. Nie są one prawnie wiążącymi przepisami, które mogłyby być samodzielnie stosowane⁴.
- 14 Po trzecie, wydaje się, że Trybunał w wyroku z dnia 9 marca 2017 r., Salvatore Manni⁵, przyjął, że dane dotyczące możliwych do zidentyfikowania osób fizycznych pochodzące z rejestrów przedsiębiorstw są „danymi osobowymi” w rozumieniu poprzednio obowiązujących przepisów (ówcześnie dyrektywy 95/46/WE, zwanej dalej „dyrektywą 95/46”). Kontekst cytowanej sprawy był jednak inny zarówno pod względem faktycznym, jak i prawnym.
- 15 Po czwarte, po wydaniu wyroku Manni weszło w życie RODO, które w motywie 14 wyłączyło/potwierdziło wyłączenie przetwarzania danych dotyczących osób prawnych z zakresu stosowania tego rozporządzenia. W ten sposób określono od strony negatywnej granice, które nie były wyraźnie ujęte w motywach dyrektywy 95/46, a zatem brakowało ich także przy rozstrzygnięciu cytowanej sprawy Manni. Motyw 14 RODO można również postrzegać jako wyraz intencji prawodawcy Unii określenia w nieco węższy sposób niż dotychczas zakresu ochrony gwarantowanej przez RODO. W tym względzie pojawia się jednak pytanie, na ile regulacja RODO w tej konkretnej kwestii ma być identyczna z poprzednią dyrektywą 95/46.
- 16 Po piąte, nawet gdyby w przypadku „danych osobowych dotyczących osób prawnych” miało chodzić o de facto wyjątek wprowadzony w drodze wykładni, który następnie miałby być, jak się wydaje, uwzględniany przy wykładni art. 4

³ C-434/16, EU:C:2017:994, pkt 62.

⁴ Zobacz przykładowo wyroki: z dnia 12 lipca 2005 r., Alliance for Natural Health i in., C-154/04 i C-155/04, EU:C:2005:449, pkt 91, 92; z dnia 21 grudnia 2011 r., Ziolkowski i Szeja, C-424/10 i C-425/10, EU:C:2011:866, pkt 42, 43, lub z dnia 25 lipca 2018 r., Confédération paysanne i in., C-528/16, EU:C:2018:583, pkt 44–46, 51.

⁵ C-398/15, EU:C:2017:197, pkt 34 (zwany dalej „wyrokiem Manni”).

pkt 1 RODO a contrario, to istnieje utrwalone orzecznictwo Trybunału, w którym kładzie się nacisk na ścisłą i zawężającą wykładnię wszelkich wyjątków od stosowania RODO, w szczególności z uwzględnieniem wykładni art. 2 ust. 2 RODO⁶.

- 17 W świetle powyższego sąd odsyłający nadal uważa zatem, że dane dotyczące przedstawiciela osoby prawnej są raczej danymi dotyczącymi osoby prawnej, a nie danymi osoby fizycznej reprezentującej tę osobę prawną, choć przyznaje również, że ta kwestia wykładni prawa Unii budzi wątpliwości. Ponadto odpowiedź na przedkładane pytanie może mieć istotne znaczenie wykraczające poza ramy niniejszego sporu i konkretnego przekazania informacji, a to między innymi w zakresie prowadzenia szeregu rejestrów i ewidencji osób prawnych w państwach członkowskich, a także publicznego dostępu do informacji o osobach prawnych. Trybunał powinien zatem określić ramowe wytyczne, na podstawie których należy ewentualnie dokonać negatywnego zdefiniowania zakresu stosowania RODO w odniesieniu do danych dotyczących osób prawnych, które przecież nierzadko będą również danymi osób fizycznych, które albo działają w imieniu osoby prawnej, albo bezpośrednio ją tworzą.
- 18 Ogólnie rzecz biorąc, sąd odsyłający konkluduje, że chociaż rozumie wymóg skutecznej ochrony danych osobowych osób fizycznych, uważa on, że interes ten nie może jednostronnie i w pewnym sensie mechanicznie przeważać nad jakimikolwiek innymi uzasadnionymi interesami, takimi jak np. przejrzystość i publiczny dostęp do informacji, które w samym prawie pierwotnym Unii uznaje się za wartości konstytucyjne w odniesieniu do instytucji Unii (art. 15 ust. 3 TFUE). Zdaniem sądu odsyłającego wykładnia pojęć zawartych w art. 4 RODO nie powinna być dokonywana abstrakcyjnie, w oderwaniu od okoliczności i bez odniesienia do konkretnej operacji przetwarzania danych osobowych, ale należy jej dokonywać z uwzględnieniem kontekstu i celu konkretnej operacji przetwarzania, jak zresztą przyjął również Trybunał w wyroku z dnia 29 lipca 2019 r., *Fashion ID GmbH*⁷ w odniesieniu do definicji „administratora” w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO. Przeciwnie podejście prowadziłoby do absolutyzmu interpretacyjnego RODO, w wyniku którego zakresem stosowania RODO byłaby objęta jakakolwiek międzyludzka komunikacja polegająca z natury rzeczy na wymianie informacji, niezależnie od tego, czego dotyczy.
- 19 Jeżeli zaakceptujemy wspomniane właśnie postrzeżenie konkretnych przypadków przetwarzania, to wówczas w niniejszej sprawie stanie się jasne, że wniosek o przekazanie informacji nie miał na celu uzyskania danych osób fizycznych, ale dotyczył wyłącznie przekazania informacji dotyczących osób prawnych.

⁶ Zobacz przykładowo wyroki: z dnia 9 lipca 2020 r., *Land Hessen*, C-272/19, EU:C:2020:535, pkt 68; z dnia 20 maja 2003 r., *Österreichischer Rundfunk i in.*, C-465/00, C-138/01 i C-139/01, EU:C:2003:294, pkt 39–47; z dnia 22 czerwca 2021 r., *Latvijas Republikas Saeima (Punkty karne)*, C-439/19, EU:C:2021:504, pkt 61–72.

⁷ Zobacz wyrok z dnia 29 lipca 2019 r., *Fashion ID*, C-40/17, EU:C:2019:629, zwany dalej „wyrokiem *Fashion ID*”.

Informacje o tym, kto jest uprawniony do działania w imieniu osoby prawnej i kto podpisał certyfikat w jej imieniu, są przy tym informacjami dotyczącymi danej osoby prawnej w rozumieniu motywu 14 RODO w związku z art. 4 pkt 1 RODO, interpretowanym w sposób rozsądny i z uwzględnieniem jego kontekstu.

- 20 Drugie pytanie prejudycjalne dotyczy spoczywającego na krajowych organach administracyjnych obowiązku zwrócenia się przed przekazaniem informacji do osób, których dane dotyczą, i o których informacje miałyby zostać przekazane, z pytaniem, czy wyrażają one zgodę na przekazanie tych informacji, oraz umożliwienia im ewentualnego zajęcia stanowiska co do takiego przekazania.
- 21 Obowiązek ten wynika z orzecznictwa sądu odsyłającego powstałego na podstawie ustawy nr 106/99, a więc *przed przyjęciem* RODO. Następnie odpowiednie przepisy RODO, a więc przede wszystkim art. 6, zostały de facto włączone do cytowanej ustawy krajowej w następujący sposób:
- 22 Paragraf 8a ust. 1 ustawy nr 106/99 uzależnia przekazanie danych osobowych osoby fizycznej od zgodności przetwarzania tych danych z przepisami prawa regulującymi ochronę tych danych, tj. obecnie z RODO. W praktyce oznacza to, że aby podmiot zobowiązany mógł przekazać dane osobowe lub inne informacje dotyczące dóbr osobistych danej osoby fizycznej, takie przetwarzanie przez niego danych osobowych musi być zgodne z warunkami przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 6 RODO oraz ewentualnie innymi przepisami RODO. Musi zatem zachodzić jeden z przypadków zgodności przetwarzania z prawem zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a)–f) RODO. Wyjątek od tego wymogu przewiduje § 8a ust. 2 ustawy nr 106/99, który jednak nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.
- 23 Jednakże we wcześniejszym orzecznictwie krajowych sądów administracyjnych wymagano w przypadku jakiegokolwiek przetwarzania, tj. również innego niż określone w art. 6 ust. 1 lit. a) RODO (przetwarzanie za zgodą osoby, której dane dotyczą), powiadomienia osoby, której dane dotyczą, o tym, że administrator otrzymał wniosek o przekazanie danych, oraz zwrócenia się do tej osoby o zajęcie stanowiska. W tym miejscu należy podkreślić, że w orzecznictwie nie wymaga się „zgody” osoby, której dane dotyczą, a jedynie przekazania osobie, której dane dotyczą, informacji o otrzymaniu wniosku i „zwrócenia się o zajęcie stanowiska” przez tę osobę. Tym samym procedura wymagana na podstawie tego orzecznictwa ma zastosowanie również do przypadków opisanych w art. 6 ust. 1 lit. c) lub e) RODO, które mogłyby wchodzić w rachubę w niniejszej sprawie, a zatem także do sytuacji, w których zgodnie z RODO żadna zgoda osoby, której dane dotyczą, nie jest wymagana.
- 24 Jednakże w przypadkach nieobjętych art. 6 ust. 1 lit. a) RODO decyzja o przekazaniu albo nieprzekazaniu żądanych danych osobowych należy do wyłącznej kompetencji administratora danych i tylko on ponosi za nią odpowiedzialność. Artykuł 6 ust. 1 RODO zasadniczo nie przewiduje (ani nie wyklucza), że administrator danych ma się również zwrócić do osoby, której dane

dotyczą, ewentualnie powiadomić ją o tym, że zamierza przekazać jej dane osobowe osobie trzeciej, a tym samym nawiązać z nią jakiegoś rodzaju wstępny i informacyjny dialog.

- 25 Ustalając istnienie tego obowiązku, sąd odsyłający oparł się na prawie osób, których dane dotyczą, do samostanowienia w zakresie informacji oraz konieczności zminimalizowania ingerencji w sferę prywatną osób, których dane dotyczą. Te same przesłanki leżą u podstaw motywu 4 RODO oraz przytoczonego powyżej orzecznictwa Trybunału dotyczącego wykładni tego rozporządzenia (pkt 12 niniejszego postanowienia odsyłającego). Tym samym można by twierdzić, że obowiązek powiadomienia osoby, której dane dotyczą, o wniosku o przekazanie dotyczących jej informacji realizuje niektóre z zasad przetwarzania danych osobowych określonych w art. 5 RODO. W tym względzie sąd odsyłający wskazuje na: i) zasadę przejrzystości przetwarzania danych osobowych zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. a) RODO oraz ii) w ujęciu faktycznym, wobec rzeczywistych trudności administratora danych w związku z prawidłowym poinformowaniem zainteresowanych osób i otrzymaniem ich ewentualnego stanowiska, na zasadę minimalizacji danych zgodnie art. 5 ust. 1 lit. c) RODO. Można by zatem twierdzić, że spoczywający na podmiocie zobowiązanym obowiązek powiadomienia osoby, której dane dotyczą, w tych przypadkach wprawdzie wykracza poza to, co ustanawia RODO, jest jednak zgodny z jego duchem i celem w postaci zapewnienia wysokiego poziomu ochrony osób, których dane dotyczą.
- 26 Niemniej problematyczne jest rozszerzenie opisanego obowiązku na wszystkie przypadki przetwarzania danych na podstawie art. 6 ust. 1 RODO, a tym samym również na przypadek, gdy organ administracyjny musi samodzielnie dokonać oceny całej sytuacji. Od czasu wejścia w życie RODO i uregulowania całej problematyki w mającym bezpośrednie zastosowanie i pierwszeństwo stosowania rozporządzeniu Unii (a nie w dyrektywie, jak to miało miejsce wcześniej) postępowanie organów administracyjnych powinno być co do zasady takie samo w całej Unii i podlegać tym samym warunkom. Taki sam zakres ochrony danych osobowych w całej Unii ma wreszcie na celu zapewnienie swobodnego przepływu takich danych w ramach jednolitych ram prawnych (zob. także motyw 2 RODO).
- 27 Zamiast choć maksymalnej, to jednak jedynie harmonizacji, jak miało to miejsce w przypadku dyrektywy 95/46⁸, omawiana dziedzina prawa jest obecnie ujednolicona na poziomie Unii za pomocą rozporządzenia. W związku z tym państwo członkowskie nie może już uzależniać stosowania na poziomie krajowym mającego bezpośrednie zastosowanie rozporządzenia Unii od spełnienia dodatkowych warunków, które nie wynikają z samego aktu prawa Unii i które z natury rzeczy będą odmienne w każdym państwie członkowskim. W ten sposób państwo to doprowadziłoby bowiem do powstania systemu, w którym z powodu dodatkowych warunków proceduralnych przetwarzanie danych osobowych

⁸ Zobacz wyrok Fashion ID, pkt 54.

i dostęp do nich byłyby potencjalnie trudniejsze niż w innych państwach członkowskich.

- 28 Wreszcie, sąd odsyłający odnosi się również do trudności czy niemożności uczynienia przez analogię osób, których dane dotyczą, uczestnikami każdego postępowania krajowego prowadzącego potencjalnie do przekazania jakichś danych osobowych. Przepisy art. 1 ust. 1 RODO w związku z art. 4 pkt 1 RODO, interpretowane w świetle motywu 14 zdanie pierwsze RODO, oznaczają faktycznie, że ochrona zapewniana przez RODO odnosi się do przetwarzania danych osobowych wszystkich osób fizycznych, niezależnie od ich obywatelstwa czy miejsca zamieszkania. Jednakże automatyczne wymaganie spełnienia obowiązku informowania zainteresowanej osoby, której dane dotyczą, oraz wstępnej konsultacji z tą osobą jest w wymiarze globalnym zarówno pod względem geograficznym, jak i po prostu ilościowym trudne albo niemożliwe. Dane żądane w niniejszej sprawie dotyczą osób prawnych zarejestrowanych tylko w kilku państwach świata poza Unią Europejską. Niemniej szereg zbiorów danych zawierających dane osobowe może dotyczyć setek czy tysięcy osób z różnych państw. W takim przypadku zwrócenie się z zapytaniami i przeprowadzenie wstępnych konsultacji o podobnym charakterze jest niemożliwe.
- 29 Na koniec sąd odsyłający dodaje, że w przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze dotyczące przedmiotowego zakresu stosowania RODO, pytanie drugie stanie się w niniejszej sprawie bezprzedmiotowe.